

INNVIELSE I SUFI ORDENEN

Fra " The Way of Illumination " av Hazrat Inayat Khan :

Hva menes med innvielse? Innvielse, eller Bayat som sufiene kaller det, handler først og fremst om forholdet mellom eleven og Murshid'en (læreren). Murshid'en forstås som en rådgiver på den åndelige vei. Han lærer ikke eleven, murid'en noe, for han kan ikke gi hva murid'en allerede har; han kan ikke lære elevens sjel hva den har alltid visst. Hva læreren gjør i murid'ens liv er å vise ham hvordan han kan rydde veien mot det indre lyset ved hjelp av sitt eget selv. Dette er den eneste hensikt med menneskets liv på jorden. Man kan prøve å oppnå livets hensikt uten en personlig veileder, men å forsøke dette er å være som et skip som krysser havene uten kompass. Å bli innviet, betyr derfor, å tiltro ens åndelige forhold til en åndelig veileder.

Å bli en innviet i en Sufi Orden, innebærer derfor, villigheten til å akseptere dens lære og mål; en villighet til å opphøre å tillegge verdens forskjellige trosretninger betydning, og å se på alle Mestere som en legemliggjørelse av den Guddommelige Ånd. Det impliserer for det tredje at man ikke allerede følger en annet åndelig treningsopplegg. I slikt tilfelle, hvorfor ikke gå til andre lærere også? Det vil være som å reise i to båter, en fot i hver. Men når båtene går sin egen vei, selv om de vil møtes til slutt, vil den reisende synke i havet. Ingen kan søke veiledning under to lærere, bortsett fra i mangel av tålmodighet eller en mangel på tillit til den ene, som gjør at han bare klamrer seg til den andre.

Målene man burde ha med bli innviet er å : realisere selvet innad og utad; å kjenne og kommunisere med Gud, som er den eneste verden tilber; å vekke den guddommelige ild, som alene har verdi; å være istand til å lese naturens manuskript og til å være istand til å se inn i den usynlige verden; å lære å kontrollere seg selv; å tenne sjelens fakkell og å dyrke hjertets ild, å reise gjennom denne meningsfylte

Derfor blir man ikke innviet for å tilfredstille nysjerrigheten om hva som skjer i en "hemmelig" Orden. En slik person vil sannelig ikke være istand til å se hva han ønsker, for bare oppriktighetens øyne kan se. Nysjerrighetens øye har tvilens katarakt, og er blind allerede. Man blir heller ikke innviet for å oppnå noen matriell fordel i sitt yrke. Innvielse er ikke en vitenskapsutvikling, en ingeniørs oppfinnelse, eller et forretningsforetakende; den er ikke noe som kan bli stjålet, eller noe som kan kjøpes. Den er en åpenbaring, som har nye avkom hele tiden. Den eneste prosess for å oppnå den er rettferdighet.

Man kan ikke innvies for å oppnå lykke. Det er sant at man kan ikke oppnå visdom uten å motta en viss fordel fra den, siden det er mer fordelaktig å være vis enn å være uvitende. Men det er ikke for dette at man begynner på reisen. Derimot, etterhvert som Sufien gjør fremgang på den åndelige vei blir han bevisst en vidunderlig fred, som uunngåelig kommer fra Guds nærvær.

Man burde ikke bli innviet hvis man har visse prinsipper som man ikke ønsker å forlate. Man kan oppdage at det fundament man allerede har bygd på ikke korresponderer med den bygning man nå skal reise på det. Slik er den person som går fra en lærer til en annen, fra en metode til en annen, og oppnår aldri det som man oppnår gjennom fasthet. De som har et ønske om å undervise mens de kommer for å lære burde ikke utgi seg som disipler; de burde komme som lærere.

Er det noen andre vilkår lagt på den som ønsker å bli innviet? Ingen trenger å frykte innvielse fordi man tror man begynner på noe man ikke kan fullføre. Hvis han ikke ønsker å fortsette over et visst punkt, så er dette opp til ham. Det eneste som skjer når en person blir innviet, er at fra den tid av er man en bror til alle i Sufibevegelsen og Sufiordenen og til alle andre Sufier, til alle sannhetens kjennere, om de kaller seg Sufier eller ikke, og til alle menneskelige vesener, uten diskriminering av kaster, trosbekjennelser, raser, nasjoner eller religioner; man er en ledsager til alle de opplyste sufisjeler som lever på jorden og som har passert til den andre siden av livet. Derfor er man forbundet med Murshidenes og Profetenes tradisjon, og er slik istand til å motta Lyset som renner i denne strømmen, gjennom Mesternes bånd. Og man er Ordenens og Murshid'ens betrodd. Derfor avlegger den innviete et løfte i sitt hjerte om å gjøre det beste av alt han mottar fra sufilæren og øvelsene og å ikke bruke dem til egoistiske formål.

Frukten må være tilstrekkelig moden for at den skal smake søtt. Derfor må sjelen være utviklet til en viss grad før den kan håndtere visdom med visdom. Den utviklede sjel utsondrer sin duft i sine omgivelser, farge, hans tilstedeværelses uttrykk, og hans personlighets sødme, som en blomst som sprer sin duft, akkurat som en frukt forandrer sin farge og blir søt når den modner.

I løpet av læretiden, bør disiplinens drakt bli antatt som utgjør den ideelle murid (elev). Selvfornektelse er hovedreligionen, og denne kan bare bli lært ved disiplin. Den er nødvendig i elevtiden akkurat som for soldaten på slagmarken; i fravær av den vil muriden holde fast ved den ene ting han søker å knuse ved innvielse. " Beherskelse er i tjeneste, og det er tjeneren som alene kan bli Mester ."

I løpet av elevtidens edruelighet er det ønskelig å ha et balansert sinn, en seriøs innstilling, regularitet i alle ting, flid, et ønske om ensomhet, en reservert adferd, en fordringsløs stil, et rent liv, og uavbrutte daglige meditasjoner.

Følgende er tatt fra " The Path of Initiation and Discipleship " av Hazrat Inayat Khan :

To ting er nødvendig på innvielsens vei: kontemplasjon, og å leve et liv slik en Sufi bør gjøre; og de er avhengige av hverandre. Kontemplasjon hjelper en å leve et Sufiens liv, og livet til en Sufi hjelper kontemplasjonen. I Vesten, hvor livet er så travelt og hvor det ikke er noen slutt på pliktene, lurer man på om det å kontemplere, selv bare i ti minutter hver kveld, er for mye når man er trett. Men det er av denne grunn at kontemplasjon er mer nødvendig i Vesten enn i Østen hvor alt, til og med omgivelsene, hjelper på kontemplasjonen. Uansett må man begynne på veien. Hvis ikke kontemplasjonen utvikler seg slik at alt man gjør i livet blir en kontemplasjon, da gjør den ikke noe godt for noen. Det ville være som å gå til kirken en gang i uken og glemme alt om religion på de andre dagene. For det menneske som kontemplerer ti eller tyve minutter hver kveld og glemmer alt om det resten av dagene, vil ikke kontemplasjon være av noen nytte. Vi spiser mat på bestemte tidspunkter i løpet av dagen; men hele tiden, selv om vi sover, gir den næring til kroppen. Det er ikke Sufiens hensikt å trekke seg tilbake i ensomhet eller å sitte stille hele dagen. Hans ide er at ved kontemplasjon så blir man så inspirert at han gjør fremgang i sine studier, i hver forhåpning, i alle livets aspekter. På denne måten beviser kontemplasjonen seg å være en kraft som hjelper ham til å motstå alle vanskeligheter som møter ham.

Det liv som en Sufi bør leve kan bli forklart med noen få ord : det er mange ting i livet, men den største er å ha en tendens til vennskap; denne er uttrykt i form av toleranse og ettergivenhet, i form av tjeneste og tillit. I hvilken som helst form han måtte utrykke den, så er dette det sentrale tema; det konstante ønske om å bevise sin kjærlighet til menneskeheten, å være venner med alle.